

Leto IX. (Vol. IX.)

DECEMBER 1. 1917.

ŠTEV. (No. 23.)

"Ave Maria" izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu s prilogo "Slovenska Žena".

EUKRATIDA.

K. o. f. m.

(Dalje.)

Vsi ti veliki državni posli in zadeve celega rimskega naroda, cele rimske države, zlasti pa zmaga krščanstva, sta pa vzela Luperciju ves čas, tako da je pri tem pozabil na — Marcelo. Pozabil? Ali je mogoče pozabiti na tako blaga srca, kakoršna je našel Lupercij v Eukratidi, Marceli, Oteomeru? Ne! Ni Lupercij pozabil svojih dragih. Kadarkoli mu je čas dopustil, mislil je na nje. Zlasti, ko je bil sam, uhajal mu je kaj rad duh tja daleč k obali Atlantskega morja v lepo Luzitanijo, v tiho kapelico, kjer počiva mučeniško truplo nepozabne Eukratide. Pogosto ga je srce zbolelo za Oteomera in Marcelo, o katerih ni več čul. Ko je šel iz Grške bil je gotovo odločen v Luzitanijo, v Braga Augusta, kjer hoče vse storiti, da jih najde. Kasta hoče pozvati na odgovor. On? Kaj pa je sedaj on?

Nič. Ne, Kast bi ga porogljivo sprejel in morda celo uničil! — Vendar lahko pride tja kot tujec in kot tujec išče ljubljene osebi. Toda ko je stopil na Španska tla, ga je že čakal brzosek s sporočilom, naj nemudoma odide v Galijo, kamor smo ga spremili in kjer smo ga v zadnjem poglavju naše povesti pustili.

Novi Dioklecijanove odredbe glede kristjanov, zlasti še vojakov — kristjanov so sicer razburile vojaštvo. Stara mržnja poganov do kristjanov se je vzbudila. Nekekrat je bila nevarnost, da izbruhne resen razpor. Zlasti v nevarnosti je bilo Lupercijevo življenje. Nekaj poganskih poveljnikov in vojakov se je zarotilo, da ga bodo umorili, pa je Pavel izvedel o tem preje, predno so mogli svoj načrt izvršiti. Slednjič je pa zmagala ljubezen in udanost do Konstancija in

njegove žene Helene, in vse se je pomirilo. Dioklecijanove naredbe niti razglašene niso bile. Vojaki so si segli zopet v roke in krepko so se zagnali v boj zoper sovražnike in zmagovali na celi črti.

Ko je Lupercij videl, kako lepo se je vse izteklo in videl zopet mir in slovo v vojski, ki je zlasti videl, da je vse vojaštvo navdušeno za Konstancija Klora, mislil je, da je sedaj čas, da posveti nekoliko skrbi in časa svojim osebnim razmeram in potrebam. Tudi ga je začelo srce silno boleti v skrbi za Marcelo in Oteomera. Zato je neki večer poklical k sebi mladeniča Pavla, ki se mu je tako priljubil in se izkazal tako zvestega in mu povedal vso zgodovino svojega življenja. Povedal mu je natanjčno o Marceli in Oteomeru, kako in kaj je Kast sklenil.

"Vidiš, predragi prijatelj, to je povest mojega življenja do sedaj. Sedaj pa mislim, da je moja dolžnost, da storim vse, da najdem Marcelo in Oteomera, ako sta še živa. Toda sam ne smem od tod, dokler ni zmaga izvojevana in niso cilji doseženi. Tudi bi sedaj mogel sam malo doseči, ker bi se moral skrbno skrivati pred Kastom".

"Da, Lupercij, sam ne smeš v Luzitanijo. Kast bo vse storil, da te uniči. Gotovo je, da te bo skušal umoriti".

"Da, o tem sem prepričan. Zato meni ne kaže iti tja!"

"Nikakor ne smeš tja. Veš kaj, pošlji mene!"

"Bi šel ti, Pavel?"

"Lupercij, za te v ogenj, če bode treba!"

"Hvala ti, Pavel. Edini ti si, ki mi lahko pomagaš. Prosim te, pomagaj mi!"

"Tu moja roka, prijatelj! Rekel sem že, za te v ogenj!"

"Krepko sta si stisnila mladeniča roki in se slednjič objela v znamenje prijateljstva, ki ju je vezalo.

Takoj drugi dan se je Pavel poslovil od Konstancija, Helene in prijateljev, katerih si je silno veliko pridobil v tem kratkem času in z malim oddelkom spremljevalcev nastopil pot proti jugu.

Več mesecev je trajalo potovanje. Slednjič so srečno prišli v Braga Avgusta.

Lupercij je dal Pavlu pisma na več prijateljev in jim ga priporočil v postrežbo in pomoč.

"Zdrav bodi, moj sin," ga je zlasti pristrčno pozdravil škof male cerkvene občine v Braga Augusta. "Kako smo veseli, da čujemo zopet o našem blagem prijatelju Luperciju! Veseli nas vse, da še živi, kajti bali smo se za njegovo življenje!"

"Gospod je z Lupercijem! O tem sem se prepričal do sedaj, kar sem bil z njim! Ni še naš brat, vendar v njegovem srcu je že Kristus! Veliko je že storil za cerkev."

Natanjčno je Pavel poročal škofu o njegovem delovanju za Konstancija, da bi bil naslednik Maksimijanov na zapadu.

"Bog je dober, zelo dober do nas", vzdihnil je sveti mož. "Gotovo se nas bode usmilil in dal mir svoji sveti cerkvi. Podvojiti bode treba naše molitve v teh velikih časih!"

Poizvedoval je dalje Pavel o Marceli in Oteomeru, toda le malo kdo je vedel o njem.

"Prepričani smo, da sta oba mrtva", pravi škof. "Izginila sta neke noči skoraj pred štirimi leti. Vse smo že preiskali, na vse strani poizvedovali, pa ne moremo najti nikakega sledu".

"Ali ste preiskali vse ječe?"

"Da, skoraj vse smo po svojih prijateljih preiskali. Le one v Kastovi palači nismo mogli popolnoma pregledati. Tam je oddelek, kjer so največji hudodelniki in baže tudi več osebnih sovražnikov Ka-

stovih. Zato pa Kast strogo pazi, da je stražnik te ječe mož, ki je popolnoma njegov?”

“Ali bi se ne dalo na kaki način priti do vstopa tudi v oni oddelek?”

“Težko bode šlo, težko? Mi smo vse poskusili, pa se nam ni posrečilo?”

“Treba bode stvar dobro pregledati. Molimo, da se mi posreči najti ju in narediti veselje mojemu prijatelju. Vse bom zanj žrtvoval”.

Pavel je šel takoj na delo. Kot tujcu mu ni bilo težko pridobiti si zaupanje vojakov, stražnikov Kastove palače. Zlasti si je pridobil zaupanje, ko je povedal, da prihala iz Galije, iz vojske Konstancija. S zanimanjem so ga poslušali, ko jim je pripovedoval o vojski na severu. Pri tej priliki seveda ni pozabil omenjati junaških činov in vrlin vojskovodje Konstancija, ter tako delati zanj.

O njegovem pripovedovanju se je kmalu razvedelo po čeli posadki mesta Braga Augusta in tudi med meščanstvom. Tako je postal Pavel v malo tednih znamenita oseba v mestu. Na mestnem trgu so ga večkrat obkolili meščani in ga pazno poslušali.

O njem je izvedel tudi Kast. Takoj ga je povabil k sebi in ga izpraševal o vsem, kako in kaj se godi po državi. Pavlu je bila ta prilika, kakor nalašč, da si je skušal pridobiti zaupanje tudi Kastovo. In res, krasna vojaška postava, lepi in mirni nastop, zlasti pa poznanje najvišje državne politike mu je imponirala. Ko je z njim večkrat občeval, dobil je celo utis, da to ne more biti preprosti vojak, temveč, da mora biti to kdo drugi.

“Kaj, če ni to kak skrivni zastopnik cesarjev, ki hoče tu poizvedeti naše razmere?”

“Dioklecijanov ne more biti, ker on se ne zmeni za Luzitanijo? Da bi bil Maksimijanov tudi ne more biti, ker se

Maksimijan itak misli z Dioklecijanom vred odpovedati?”

“Čudno! Vendar, jaz sem prepričan, da to ni samo priprosti vojak!” meni Kast.

“Pazimo nanj! Pazimo na njegovo delovanje!” misli Kastov prijatelj.

Tako ga je Kast vabil še večkrat v svojo družbo. In to ni ostalo brez vpljiva. Vzljubil ga je in mu vedno več in več zaupal. Postala sta prijatelja.

Posebno si je pa Pavel skušal pridobiti naklonjenost Kastovega ječarja. Bila sta res kmalu prijatelja. Vendar, da bi ne vzbudil sumnje, moral je biti Pavel skrajno previden, kajti videl je, da je ječar glede svojih jetnikov jako nezaupen in skrajno previden. Razkazoval mu je celo ječo, vendar samo do gotovih železnih vrat. Ko sta pa prišla do teh vrat, se je pa vedno obrnil nazaj.

“Tu so pa sami veliki hudodelci in nasprotniki gospoda” -- tako je imenoval Kasta.

“Jaz bi pa še ta oddelek rad videl?”

“Saj ni nič posebnega. Take so te ječe kakor si videl te do sedaj?”

“Pa bi rad videl osebe, ki so notri”.

“Saj jih ne poznaš!”

To je pa vzbudilo sumnjo v Pavlu, da morata biti Marcela in Oteomero v tem oddelku, ako sta sploh tu v tej ječi. V tej sumnji ga je potrdil tudi sam Kast. Ko je bil nekoč nekoliko vinjen, pripovedoval je, koliko nasprotovanja je že imel tu v Luzitaniji, pa kako je vse uporne tilnike zlomil za vedno.

“Da,” — je rekel — “bil je tu celo neki star senator, ki se mi je skušal upreti, pa se ga nisem bal. Tudi on je tam, kamor spadajo taki uporneži!”

“Senator?”

“Da, dosluženi senator, in najvplivnejši mož cele Luzitanije. Zavezal se je z mojo lastno sestro, in še z nekim mladencem, ki je bil pozneje desna roka

Maksimijanova. Pa sem vse zlomil".
 "Sestra tvoja! Imaš sestro?"
 "Da! oziroma imel sem jo! Tudi ona je dobila, kar je zaslužila?"
 "Si jo umoril?"
 "Hahaha! Ne zasluži udarca meča?"
 "Še živi?"
 "Da, še živi! Vsaj mislim!"
 "Vendar, to je tvoja sestra!"
 "Moja sestra? K vrugu s tako sestro, ki se zaveže s sovražniki svojega brata za njegovo uničenje".

"Kje pa je?"
 "No, saj te ne zanima ta stvar!"
 "Zanimivo je, kako se zna Kast, maščevati nad lastno sestro!"
 "V ječi je, kjer imam vse take dobre prijatelje!"
 Da bi ne vzbudil sumnje Kastove, obrnil je pogovor na druge stvari.
 "Na vsaki način moram v ta oddelek ječe!" je sklenil Pavel, ko je odhajal od Kasta.

(Konec prihodnjič.)

Poduk slovenščine v naših šolah.

3

Stariši store krivico samim sebi, ako ne nauče svojih otrok svojega jezika.

"Materni jezik," jezik, v katerem nam je govorila ljuba mati besede sladke materine ljubezni, v katerem nam je pela ljubke pesmice, uspavanke, ko nas je zibala, v katerem nas je učila moliti, nas svari-la, se z nami pogovarjala — to je močna vez ljubezni, ki veže otrokov spomin in tudi otrokovo srce na mater. Kdor leta ni več slišal govorice materinega jezika, pa pride zopet med svoje ljudi, kakor bajna sladka pesmica materine ljubezni mu zadoni ta govorica. Kolikrat takemu solze zaiskre v očeh, ne radi jezika samega, temveč radi spomina na dobro mater.

Da, zlasti na ljubo mater nas spominja materin jezik. Zato pa pravimo, "materni jezik in očetova vera." Zato slovenska mati sama proti sebi dela, ako je prelena, da bi učila svoje otročiče svojega jezika.

Kako prijetna zabava je za materino srce, ako vzame svojega otročička k sebi k mizi, ga lepo milo objame in mu pomaga slovensko čitati. Kako ljubeznjivo in hvaležno bode detice uprlo svoje nedol-

žne oči v njene oči in ji slednjič z vročim poljubom otroške ljubezni ne plačalo majhnega truda.

Toda te urice bodo otročičku ostale v spominu do smrti!

Mati, ne bode te več! Legla boš utrujena k počitku v hladen grob. Toda tvoj otrok ne bode pozabil na te! Pogosto bo mislil na te urice v tvojem naročju, s slovenskim Abecednikom v rokah, in tudi — na te. In solze se mu bodo porosile, solze ljubezni, naučila si ga, te poznati in ljubiti. Z materinim jezikom, ne bode pozabljena tudi mati.

Kako veselo človek čita dopise v Malem Ave Maria izpod peresa naših malih. Zlasti moramo pohvalno omeniti slovenske matere v Soudan Minn. Kako lepo od tam otroci pišejo, je res veselje.

"Slovenec sem."

Tako je mati djala,
 Ko me je dete pestovala.

Zato pa hvala ti,
 o ljuba mati mila,
 da me kot dete si
 jezika svojega učila!
 Bog stokrat plačaj ti!

Socijalna revolucija.

K.

(Dalje).

In zakaj nimamo v Ameriki tega? Socijalizem, edino socijalizem je kriv. Zato pa trdijo nekateri, da je socijalizem od kapitalistov najet in podpiran nauk, da delavstvo deli in tako — slabi. In če človek vse delovanje socijalistov natanko zasleduje, mora vrjeti, da je to res.

Vzemite samo našega Kondata. Ako je res tako strašen delavski prijatelj, da bi najraje cel delavski stan objel obenem, zakaj pa piše samo o veri, o bibliji, o Bogu, o svetnikih, o farovških smetiščih in drugih takih stvareh. Ako mu gre res samo za delavske koristi, naj pusti vse te stvari onemu delavcu, ki jih hoče. Nekaj delavcev se je zavzelo, da hoče imeti cerkev v svoji sredi. Njih srce čuti potrebo po nji. In ko jo imajo, vsi so srečni in naidušeni za njo. Krvave svoje žulje so žrtvovali za njo. Povejte, kakšen delavski prijatelj je, če dela na vse kriplje, da bi to "beračijo" ukradel in podrl tem trpinom? Zlasti še, kakšen prijatelj je, ako ta cerkva nima prav nič opraviti z delavskim gospodarskim vprašanjem, da ako tako delovanje delavstvo slabi, delavstvo deli in zdražbe med njimi povzroča! Ali je to prijatelj, ako dela nemir, ako dela zdražbe? Ne! strupe na kača je, kateri bi morali vsi delavci skušati glavo streti, t. j. uničiti njegovo delovanje.

Socijalizem se baha, koliko je že naredil za delavstvo in kaže na razne štrajke in razne homatije, katere je povzročil med delavstvom, češ, "mi smo dosegli povišanje plače". — Da je to zopet sleparstvo smo že omenili.

Vemo za ta-le slučaj: Velika milijonska stavbinska družba je stavila v New Yorku nebotačnik ("sky scraper"). V pogodbi je imela določen dan kdaj mora biti stavba gotova, drugače zapade toliko in toliko kazni. Bliža se določen dan, stavba ni gotova. Kaj je naredila družba? Povzročila je štrajk delavstva, oziroma socijalisti so povzročili štrajk za povišanje plače, v pogodbi je bilo namreč določeno, da kompanija ni dolžna do gotovega dne izvršiti stavbe, ako bi bil "štrajk" med delavci. Delavci so dobili po tednu dni stavke za 10c. povišanje plače, kompanija je pa prihranila stotisoče. — Vendar to je bil še nedolžen "štrajk". — Druge štrajke zadnje čase je povzročal "nemški denar". — Zopet druge štrajke najmejo kompanije, da morejo potem podražiti izdelke. Kakor omenjeno, delavec dobi deset, izdelek je pa toliko podražen, da dobi milijonar 20c. Kdo ima potem dobiček? Kdo škodo? — Zato so stavke samo sleparija, ako se prirejajo tako, kakor jih je prirejal do sedaj socijalizem. Ako hočeš grozd stisniti, stisniti ga moraš od dveh strani obenem, drugače ne boš dobil soka. Zato, ako se

socijalizem baha, da je uprizoril te stavke, mu je to bore malo v čast in se s tem javno obtožuje, da je on uzrok sedanjih razmer in sedanje draginje, ker je več pokvaril, kakor pa dobrega storil. Ako je res odkrit prijatelj delavstva, ako je res delavska stranka, zakaj nastopa tako naravnost nasprotno delavskim koristim!

3. Tretji cukerek je "svoboda".

Svoboda je hčerka božje ljubezni do človeka. Vse stvarstvo je pod oblastjo, mora služiti, mora vršiti nalogo, katero je dobilo. Solnce more sijati. Luna mora svetiti. Ogenj mora žgati. Zemlja mora roditi. Vse, vse mora spolnovati svojo nalogo.

Ne tako človek! Človeku je pa dal Stvarnik dušo po svoji podobi in svobodno voljo. To je najdragocenejši biser, katerega ima človek, največje bogastvo, pa tudi največja čast. Volja, to je duša naše duše. Razum, spomin, pamet, vse je samo orodje volje, to so za našo voljo to, kar so ministri svetovalci vladarju. Bog je človeka ustvaril, da bi vladal. "Le malo pod angelje si ga povišal", pravi psalmist. Človeška volja naj bi bila vladar sveta. Da, svoboda je največji dar, največje bogastvo, katerega ima človek od svojega Boga. Toda ravno ta dar je bil pa v največjo nesrečo človeku. Prevzel se je prvi človek in — grešil. Vendar tudi v popačeni naravi je ostala ta prosta volja, samo postala je k slabem nagnjena in noče samo tega, kar je dobro, temveč tudi zlo. Luč, kažipot proste volje, — razum je otemnel, da ne vidi več tako jasno prave poti, ne razločuje tako jasno dobro od zlega, kakor je preje, pred grehom. Iz ubogljivega otroka, ki ima prosto voljo, toda hoče samo to, kar mama hoče, hoče samo to, kar modrejša mama, skušenejši papa potrdi, postala je naša prosta volja poreden in neubogljiv otrok, ki steguje svoje roke sedaj po nožu, sedaj po škarjah, sedaj po ognju in noče vrjeti očetu Bogu, da je nevarno, da se bode ranila, sebi škodila, dokler se ne speče, ali

vreže ali zbode, ko joka. Še le to jo zmodri, da začne uvidevati, da bi bilo bolje, ko bi bila ubogala.

Naša volja hoče vsega, kar se ji pokaže v lepi luči. To pa poznajo naši zapeljivci, naši počutki, naše strasti, katerim pridno pomaga tetka domišljija, ki zna vse prepade nevarnosti in nesreče, tako lepo zakriti z vabljivimi cveticami, da jih človek ne vidi, dokler se vanje ne zvrne, zna vsako grdobijo greha, poželenja tako lepo pobarvati, da pregoljufa našo ubogo voljo, da se stegne po njem in se opeče.

Vera pa je resen, svarč pridigar, ki odkriva sproti vsa ta sleparjenja, ki svari svobodno voljo in ji kaže posledice slabega, greha v pravi luči, v pravi svetlobi. Da, vera je edina luč, ki prosti volji sveti v temi njene zaslepljenosti, da gre po pravi poti, da ne zaide s nesrečo in gorje.

Zato pa je edino prava svoboda ona, katero imenuje Sv. Pavel "prostost otrok božjih".

Zato pa, kolikor dalj gre kdo od vere, v toliko večji temi tava svobodna volja, toliko bolj je ta neubogljivka prepuščena sama sebi in svojim zapeljivim strastem. In nasprotno, kolikor bolj se prosta volja človekova udaja strastem in poželenju, toliko bolj prezira vero, prezira onega, ki jo svari. Kakor sin ali hči, ki sta zašla na slabo pot, ne moreta prenesti materinega svarila, zato zbežita od matere, hočeta biti prosta, svobodna.

In to je naša moderna svobodomiselnost, to je ona svobodnomiselnost, katero razširjajo, pridigajo in obetajo naši rdečkarji. Vsakdo ve, da človek ne sme pijančevati, ne sme nečistovati, ne sme krasti, sploh ne sme slediti strastem in ako bode sledil, se bode kesal, ker bode zabredel v gorje, pa naj bode to veren kristjan ali neveren svobodomislec. Spoznati bode moral, da so vse te stvari, katere v bistvu vera prepoveduje ali ukazuje, vse samo stvari, katere se prav nič ne spremenijo, ako je kdo veren ali neveren.

Vendar pa hoče biti sedanji človek svoboden v strasteh, v poželjenju. Rdečkar pravi: "Če jaz hočem biti, nečistnik, kdo mi bode branil!? Jaz hočem biti prost! Če jaz hočem biti pijanec, itd. kdo ima pravico mi braniti!?"

Seveda, to se pa laska naši naravi! Kako prijetno de toraj tak nauk o svobodi mlademu fantu, v katerem gori poželjenje in se mu smehlja priložnost tako zapeljivo! Zakaj bi se ne udal! Če je pa prost? Od tod in tako si razlagamo besede, katere rdečkar Konda tolikrat ponavlja, da je namreč Bog največja nesreča za človeka, ker ga ovira v njegovem uživanju strasti, enako, kakor je za pokvarjenega sina skrbna mati največja nesreča, ker ga ovira v njegovem grdem življenju.

In ta "cukerkangel" je največ naših rojakov premotil, da so sledili rdečim naukom, da so socijalisti. Niso socijalisti radi zboljšanja delavskih razmer, niti iz prepričanja, niti ne vedo, kaj je prav za prav socijalizem, nad čemer se socijalistični dopisniki po svojih listih tolikrat pritožujejo. Naše ljudi so ti padarji premotili največ samo s to frazo. S to vado so jih ujeli. Od tod si pa potem lahko razlagamo, zakaj naše ljudstvo v nekaterih krajih tako grdo živi. Od tod si razlagamo lahko toliko nesrečnih družinskih razmer, toliko ločenih zakonov, toliko naših rojakov po ječah, toliko pijancev, toliko slabih očetov in slabih mater. "Saj sem svobodomiseln, saj smo prosti", "saj ni Boga", "saj je vera humbug", "saj smo v "free" kontri". To je samo sleparjenje, je samo pesek v oči, je samo "sladka kuglica", ki naj zakriva rdeči strup, da ga ljudstvo

ne bode začutilo preje, dokler ne izvrši svojega razdiralnega in uničujočega vpljiva v organizaciji človeške družbe.

Kdor dovoli otroku nož, škarje, ogenj, pa če tudi otrok stegnje po teh stvareh roke in morda joka, ako se mu ne da, — je njegov sovražnik, mu noče koristiti, temveč očevidno škodovati.

Enako kdor skuša človeku odpreti prosto pot k uživanju, k strastem, k poželjenju, če tudi naša narava poželi po vsem tem, je njegov največji sovražnik, je njegov zapeljivec in njegova nesreča. Tlega zdrav, krepek človek, ki še dobro zasluži, ne bode priznal. Priznal bode pa takrat, ko se bodo pokazali nasledki.

In med nami je vedno več in več takih nesrečnih žrtev, ki so vrjeli "cuker kranglu" rdečega strupa, vrjeli svobodomiselnosti, toda s tem zabredli v nesrečo in gorje, v tej nesreči in v tem gorju pa spoznali svojo zmoto. Ne enkrat, velikrat že je pisec teh vrstic bil priča, ko je taka uboga nesrečna žrtev rdečega strupa dvignila svoje vele roke in klicala prekletstvo in maščevanje božji na one, ki so jo zaslepili in zapeljali v greh in po grehu v nesrečo.

Zato pa sveto pismo toliko ponavlja besede: "Bodite trezni in modri!" "Bodite modri kakor kače!" "Bratje, ne dajte se goljufati!"

Da, bratje, ne verjamite vsakemu sladkorju. Ako je kaj sladko v ustih, še ne sledi, da bode dobro tudi za želodec. Največ strupov je sladkih.

Brat, verjami! Ako nočeš vrjeti, boš pa poskušal. Takrat se pa spomni na te besede!

Iz newyorškega življenja.

Po resnični zgodbi zapisal K.

V velikanskem mestu, kakoršen je New York, je umljivo, da je mogočno razvita tudi hudobija. Naj se oblasti še bolj trudijo uničiti ali onemogočiti jo, je vse zastoj. * Ako se resno potrudijo, omejijo jo lahko precej, toda popolnoma zatreti se pa ne da.

Zlasti nevarna so taka mesta za neizkušena in nespametna dekleta, ki niso posebno natančna, s kom pridejo v dotiko.

Mary je bilo tako lahkomišljeno dekle. Prišla je z Kranjskega sem v Ameriko in tu stopila v službo. Toda nič kaj resno ni vzela raznih svarjenj, katera je čula od svojega duhovnega pastirja ali starejših in modrejših prijateljic.

Silno rada je pa Mary plesala. Da je le začulo godbo, že so se ji pete vzdigovale, da jih je komaj zadrževala. Da, tu na plešiščih bi morali videti Mary! Tako živahnega dekleta niste videli kmalu, kakor je bila ona. Smejala se je in smejala, šalila in govorila, kakor bi bila sama na plešišču.

"Mary, nikari tako! Jo bodeš izkupil! Tako se ne spodobi za dekleta", ji je rekla starejša prijateljica.

"Ej, kar na se pazi, mene pa pri miru pusti! Jaz že vem kaj delam!"

"Dobro!" In pustila jo je.

Neke nedelje večer je bila zopet v saloonu na plešišču do pozne večerne, oziroma zgodne jutranje ure, kajti bilo je že davno ena po polnoči, ko se je odpravljala iz dvorane.

Celi večer pa je hodil za njo mlad, krepek, lep mladenič. Za vsaki ples jo je povabil. Znal je tudi jako lepo in sladko govoriti. Hvalil je nje nos, nje laske, nje usteca, vse, vse, prav kakor tako rade čujejo take veše, ki rade po plesiščih hodijo. Občeval je tudi celi večer z njo.

Kaj čuda, da se ji je slednjič ponudil, da jo spremi domov, ker je že pozno, da "je ne bode strah."

"Če hočete, zakaj ne? Bo krajši čas", odgovorila je Mary in sta šla. Na osmi ulici v New Yorku izstopita in gresta par blokov po prvi Avenue proti Maryjinem stanovanju. Nič hudega sluteč se je šalila in smejala, kakor po navadi. Dasi je bilo že pozno, vendar je bilo še precej živahno na ulicah.

Bila sta ravno sredi bloka med 12. in 13. ulico, nekoliko korakov od hišnih vrat, kjer je služila.

Naenkrat jo obstopi šest možkih. In predno je vedela kaj in kako, imela je zamašena usta, je bila že v avtomobilu, ki je z silno brzino odpihal naprej, kam? Sam Bog ve.

Vse to se je zgodilo tako hitro, tako tiho in brez šuma, da najbrže niti najbližji človek, ki je šel mimo ni mogel vedeti, kaj se je pravzaprav zgodilo. Njen spremljevalec je pač dovolj skrbel za to.

Tudi Mary je to tako osupnilo in prestrašilo, da ji je vsa kri v žilah zastala in da se je komaj zavedla, kaj se je z njo zgodilo.

Še-le v avtomobilu, ko so se že precej časa peljali, se ji je počasi razum vračal, da se je zavedla, kje je in kaj se je zgodilo. Prestrašeno je pogledovala v pol temi štiri može, ki so jo imeli med seboj stisnjeno, da se niti ganiti ni mogla. Obrazov ni razločila, ker je bil avtomobil zagrnjen popolnoma. Pa ko bi bil tudi odgrnjen, bi jih ne mogla spoznati, ker so imeli vsi obraz zakrit s črnimi polmaskami.

Kolikor bolj se je pa zavedala svojega strašnega položaja, kolikor dalje in dalje je drdral avtomobil, toliko večja groza jo je obhajala. Začela se je tresti samega strahu po celem telesu.

Kaj ji je storiti? Hotela je kričati, toda usta je imela zamašena, da je le slab glas prišel iz prs. Poleg tega je možki na desni strani potegnil malo svetlo bodalce in ga ji nastavil na srce.

“Samo en krik še, pa si mrlič!” je rekel šepetaje.

Mary je začutila ostrino bodalca in vstrepetala. Mrtvaški pot jo je oblil.

“Moj Bog, kaj bodo naredili sedaj z mano?” je začela premišljevati. Kam je neki peljajo?

Spomnila se je na vse strašne zgodbe, katere je kdaj čitala ali čula in lasje so se ji ježili.

Začela je jokati. Solze so se ji ulile kar curkoma.

Toda zastoj! Ves jok nič ne poma-ga, — si je mislila, Raje misliti na to, kako bi se rešila.

Spomnila se je tudi, da je velikrat čula že o belem suženjstvu — in še bolj se je bala in še bolj jokala.

“Rešiti se moram!” je sklenila, ko je avtomobil le dalje in dalje dirjal. Ko bomo šli iz avtomobila bom kričala in se uprla, da me ne bodo spravili nikamor,”

Slednjič je začela moliti. Molila je, kakor še nikdar v življenju.

Automobil je začel iti počasneje in počasneje. Slednjič je šel prav počasi. Začula je več človeških glasov in tudi več avtomobilov je šlo mimo.

Slednjič se res avtomobil ustavi. Toda preteklo je gotovo pet minut predno so se vratica odprla.

Ko se odpro zagrnjena vratica, bili so nekje v popolni temi. Avtomobilove luči so bile tudi ugasnjene. Le nekake črne postave so stale pred avtomobilom. Možki vstanejo in velijo tudi nji vstati.

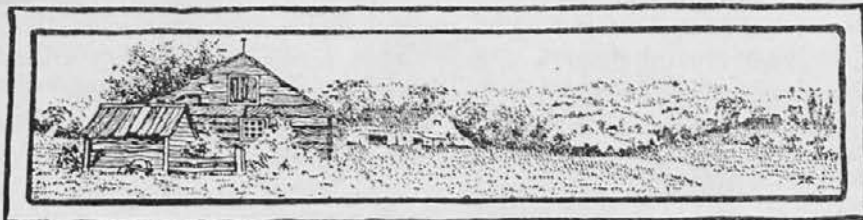
Prestrašena Mary vstane in se pripravi na odločilen boj. “Sedaj pa, naj se zgodi kar hoče,” si je mislila. Še enkrat je obudila kesanje in se s srčnim vzdihom priporočila Mariji. Bila je namreč tudi Marijina hči, če tudi bolj lena in nemarna. Možje stopijo pred njo.

Ko vstopi v tej temi opazi, da so v nekem prostoru, da niso na prostem. Zona jo oblije same smrtnne groze!

Tla so bila kakor bi bil kamen, tako je čutila, ko je stopila iz avtomobila.

Možki so jo izpustili, ko je stopila. Toda takoj je zopet začutila dvoje močnih rok, ki sta jo prijeli vsaka za eno roko. Nekdo ji je pa še bolj trdo povezal cunjo, s katero je imela usta zavezana.

V smrtnem strahu se je pa začela Mary boriti. Poskušala je kričati, in brčala je z nogami in skušala iztrgati roki iz rok, ki so jo držale. Toda bila je preslaba. Prijelo jo je še več rok in vlekli so jo nekam naprej. Šli so po nekih stopnicah doli, dokler ni čula, kako so se neka vrata odprla in so vstopili v neki drugi prostor. Tam so jo posadili na nekaj, kakor nekak stol in roke so jo izpustile in v malo trenutkih je zarožljaj ključ, s katerim so zaklenili vrata za seboj. Komaj so se pa vrata zaprla, posvetilo se je v sobi.

Iz Slovenskih Naselbin.

V Chicagi, v cerkvi Sv. Štefana imeli so od 21. do 28. oktobra sv. misijon, katerega je vodil naš urednik Rev. Kazimir Zakrajšek, O. F. M. Sv. misijon je jako dobro 1spel. V "Glasilu K. S. K. J." poroča sam g. župnik, Rev. A. Sojar, takole:

"Prav vesel sem, da morem ob dvajnajstletnici svojega življenja med katoliškimi Slovenci v Chicagi poročati o najbolj srečnih in blaženih dneh, ki sem jih preživel s svojimi farani v tednu od 21. do 28. oktobra, ob času svetega misijona, ki ga je z velikanskim uspehom vodil Pater Kazimir Zakrajšek iz New Yorka. Bili so res srečni in blaženi dnevi, ki bodo ostali nam vsem v nepozabnem spominu. Nikdar ob nobeni priliki — se še ni zbralo skupaj toliko slovenskega naroda v Chicagu, kakor te dni. Prišli so v trumah možje in žene, fantje in dekleta in nedolžni otroci poslušat besedo božjo, očistiti svojo vest v zakramentu svete pokore, nasititi svojo dušo z angeljskim kruhom svetega obhajila in poljubit sveto razpelo z živo vero v Kristusa — Križanega in s prisego, da ostanemo Njemu zvesti do smrti . . . Če je prav — žalibog — Chicago znano gnezdo slovenskih brezvercev in odpadnikov,

vendar smo posebno te dni videli, da so Slovenci v Chicagi v večini ostali zvesti katoliški veri. Kdor sodi Slovence v Chicagu samo po hudobnih "socialističnih" ali "svobodomiselnih" listih, ta nas ne pozna. Kdor bi hotel vedeti, kaj in kakšni so Slovenci v Chicagu, ta bi moral biti med nami za časa svetega misijona in bi se prepričal lahko na svoje oči, da jedro Slovenske naselbine v Chicagi je fara svetega Stefana. V tem tednu je bilo obhajanih nekaj nad 1600 (šestnajst sto) naših ljudij. Prva sveta maša je bila ob 5. uri in vsak dan je bilo ob ti rani uri 150 do 200 ljudij, zadnja dva dni pa jih je bilo ob 5. uri zjutraj do 300. Pri drugi sv. maši ob 8. uri je bila pa cerkev polna kakor ob nedeljah. Ob večerih je bila pa cerkev zmerom premajhna. Večer za večerom — vedno večja udeležba. Gospod misijonar se je sam pohvalno izrazil, da ga je veselilo pridigovati, ko je videl, da so prihajali v vedno obilnejšem številu in so ga vsi pazno in napeto poslušali. Saj je pa res govoril kot oče — misijonar: kot oče je govoril očetom in materam, kot oče je govoril možem in ženam, kot oče je govoril fantom in dekletom, kot oče je govoril nedolžnim slovenskim otrokom — in kar je govoril, ni bilo slepenje ljudstva, ni bilo poneu-

mnevanje ljudstva, ni bil humbug — ampak je bila beseda božja. Priča zato je bila mnogoštevilna udeležba vernikov, priče za to so mnoge stare, a sedaj zaeljene rane izpovedancev, priče za to so vsa pobožno sprejeta sveta obhajila, priče za to so javno v cerkvi kvišku dvignjene roke mož in žena, prisegajoč ljubezen in zvestobo Jezusu, priče zato so nedolžni dečki in deklice, ki so klečali in molili pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom in pred podobo Matere Božje, priče za to so solze, ki so se temu ali onemu med pobožnostjo utrnile iz očesa, kakor bi glašno govorile: Res je, taki smo, a znanprej hočemo biti drugačni, boljši

Kot viden vspeh svetega misijona boste ostali dve bratovščini: moška za može in fante, bratovščina Svetega Imena, ženska: Bratovščina krščanskih mater združena z bratovščino Presvetega Srca Jezusovega. V obe bratovščini so se zapisali skoro vsi moški in ženske, ki so se udeleževali pobožnostij svetega misijona in upamo, da bodo vsi in vse držali svojo obljubo. Saj je lahko vsak spoznal iz dokazovanja in življenskih izkušenj č. g. misijonarja, da vsak pošten Slovenec in poštena Slovenka v Ameriki mora imeti tri prijatelje: Katoliškega duhovnika, katoliško društvo in katoliški časopis. Kdor zametava te prijatelje, ta je izgubljen. To uči zgodovina naših posameznih rojakov, to uči zgodovina celega slovenskega naroda v Ameriki. Prvi narodni slovenski dom v vsaki slovenski naselbini je cerkev. Pri tej cerkvi in okrog te cerkve naj se postavi drugi narodni slovenski dom šola. Cerkev, šola — in cerkvene in šolske dvorane so prostor za pošteno izobrazbo in lep napredek našega naroda, ne pa šnopsarske oštarije v finančno polomljenem, po brezverskem rdečkarstvu smrdečem — takozvanem Slovenskem Domu . . . Gospod misijonar je nas, zavedne katoliške Slo

vence v Chicagi, pohvalil, da se nismo dali zapeljati; spoznal je pač lahko, da mi se ne damo, ker se dobro poznamo . . . **Edino, kar mi od naših rojakov-nasprotnikov zahtevamo, je, da mi ne samo hočemo imeti svobodo vere, ampak tudi zahtevamo svobodo vere in sicer v imenu postav naše države, a te svobode nam ne privoščijo ravno oni, ki to takozvano svobodo prodajajo . . .** — V prijetno dolžnost si štejem, da se najprisrčneje zahvalim svojim duhovnim častitim gospodom so-bratom na njihovem sodelovanju pri sv. misijonu: Marko Pakiž, Milwaukee Frank Šaloven, La Salle, Ill.; Frank Podgoršek Whiting, Ind.; Jakob Černe, Sheboygan, Wis.; Pater Luka Terzič, Gary, Ind.; Pater Ambrož Širca in č. g. Alojzij Krašovec iz So. Chicage. Veže me tudi dolžnost lepo se zahvaliti vsem gospodičnam in gospem, ki so te dni v naši cerkveni dvrani pomagale pri prodaji misijonskih spominkov in sicer: gđc. Mary Merlak, Mary Černoff, Jennie Slabe; Mrs. Mary Maraš in Mrs. Cecilia Peary.

Ne morem pa zaključiti teh vrst, da bi pohvalno ne omenil naših bratov ogrskih Slovencev, ki so minule dni pustili svoje delo ter redno prihajali v obilnem številu k misijonskim pobožnostim in nam tudi z denarnimi prispevki veliko pripomogli, da smo okrasili našo cerkev.

Rev. A. Sojar, župnik.

Bil je to v resnici jako lep misijon. Kakor trdi g. urednik, se mu je jako dopadlo in je ves navdušen za Chicago. G. župniku, Rev. A. Sojarju, kakor celi naselbini iz srca častitamo in želimo da bi lep teden donesel obilo blagoslova in vspeha v naselbino!

Catholic Oratorical Society of New York, organizacija vseh katol. pevcev in pevk, ki ima namen vsako leto dvakrat prirediti najznamenitejše oratorije, zlasti

katoliške, vabi tudi slovenske pevke in pevce, da bi se pridružili temu društvu. Poduk v petju je brezplačen.

V La Salle Ill. zidanje nove cerkve lepo napreduje. V kolikor se more že sedaj videti, bo to krasna in mična cerkvica. Cerkev bode dozidana do spomladi, ko bode slovesno blagoslovljena.

Č. sestra Regina se je vrnila nazaj v Lorain in upamo, da se ji bode zdravje popoloma vrnilo, da bode lahko zopet nadaljevala svoje apostolsko delo v Lorain-ski naselbini, kjer so jo toliko pogrešali.

V Newburg, Cleveland O. — so imeli sv. misijon od 2. do 9. decembra. Vodil ga je Rev. Vencel Šolar, O. S. B.. — O vspehu poročamo prihodnjič.

V Barberton, O. so sedaj brez slovenskega duhovnika. — Čudno, da so jih kar tako pustili brez duhovnika, ker bi se gotovo kak slovenski duhovnik oglasil za to župnijo. — Dne 2. decembra jih je obiskal Rev. J. Oman in jim opravil božjo službo.

Č. Sestra Ferdinanda, O. S. Fr. naša blaga sotrudkinja, učiteljica slovenske šole v Jolietu je obolela. Cela šola žaljuje za njo. Priporočamo jo vsem čitateljem za eno "Češčeno Marijo" in ji želimo skorajšnega zdravja.

V So. Bethlehem Pa. je bila 28. Oktobra sloveso blagoslovljena nova slovenska cerkev Sv. Jožefa. — Slovesni blagoslov je izvršil Philadelphski pomožni škof. Slavnostni govor je imel Very Rev. Benigen Snój O. F. M., provincijalni komisar iz New Yorka. — Cerkev je krasna stavba, in najlepša slovenska cerkev v Ameriki. Zidana je s kamena, ima dva zvonika s 4 bronastimi zvonovi. Prostora v cerkvi je za tisoč oseb. — Rev. Anzelm Murn, O. F. M. in celi župniji naše iskrene častitke!

V Brooklyn, Greenpoint, so imeli bratje Slovaki na Zahvalni dan krasno slovesnost. Ta dan je bilo slovesno blagoslovljena slikarija cerkve. Rev. Kazimir Zakrajšek, ki je moral zopet sprejeti vodstvo te župnije, dal je cerkev preslikati. Delo je izvršil slovenski akademični slikar g. J. Gosar iz Buffalo. — Celo delo je tako krasno, tako umetniško dovršeno in tako okusno izdelano, da jo hodi-jo občudovat razni slikarji. — Slikarija je cerkev popolnoma spremenila. — Osem velikih slik in osem malih jo krasi. Vse so pa mojstersko izvršene. — Zlasti lepo so pogodne barve in okraski. — Celo delo je g. umetnik izvršil tako poceni, da **ga kar** najtopleje priporočamo slovenskim čč. gg. duhovnikom. Par stotakov, pa boste imeli krasno cerkvico, da je bode vsakdo vesel. — G. umetniku J. Gosarju pa naše iskrene častitke!

Forest City, Pa. — Sv. misijon se je vršil v slovenski naselbini od 11. do 18. nov. Vodil ga Rev. Kazimir Zakrajšek, O. F. M. iz New Yorka. — Sv. misijon je bila velikanska manifestacija katoliškega življenja in katoliškega prepričanja v Forest City. — Tako velikanske in tako krasne udeležbe pa ni nihče pričakoval. Rdeči revčeki, kakor so neki Rataje, neki Leben, bili so tam na misijonu že celo sam ata iz Chicago (Rev?) Kristan — modrijan Kreder in drugi so tam že več let rdečo ledino orali in zapeljavali ubogo dobro ljudstvo v Forest City.

Pred misijonom je znani dopisun "Glas Smrdobe" poslal par smrdečih klobas v Chicago in revež je mislil, kako strašno škodo je naredil sv. misijonu. Kako so morali biti razočarani vsi ti rdečkarji, ki so mislili, da je Forest City že rdeč, pa so videli med misijonom to velikansko udeležbo, to gorečnost, to navdušenje po celi naselbini. Ni čuda, da si sramu niti iz hiš niso upali. — Cel misijon je bil velikanski vspeh. Nad 1000 sv. spovedi, nekako 1500 sv. obhajil, misijonskih spominkov je zmanjkalo, —

to govori. In res, čast in ponos Forest Cityskim Slovencem! Od prve pridige do zadnje sklepne pobožnosti je bila cerkev natlačeno polna. Otroci sploh niso smeli priti. Zjutraj je imela biti sv. maša ob 5. uri, ob pol peti je bila cerkev že polna vsaki dan. Sklepne pobožnosti so se imele začeti ob 4. uri, ob treh je bila že cerkev tako polna, da so ljudje morali zunaj stati. In pa to vestno poslušanje izvajanjem misijonarjevim. Videlo se je, da je ljudstvo hotelo spoznati resnico. Toliko so jih begali zadnje dve leti rdeči sleparji, trdili so jim razne stvari in jim dali svojo "prosveto." Ljudstvo je bilo zmedeno. Kakor nalašč je bil ta sv. misijon. Kakor je rekel misijonar: "Nič drugega ni namen sv. misijona, kakor da bi ti spoznal, kje je resnica? Rdečkar ti pravi, vera je humbug, ni Boga, ni večnosti. Jaz ti pravim Bóg je, duša je, večnost je. Gorje ti če ne živiš po tej veri. Slišal si toliko od rudečkarjev, ko so ti skušali dokazati svoje. Ali nisi dolžan svoji duši, sam sebi, da čuješ dokaze za moje trditve?" In to ljudstvo je hodilo k misijonu samo radi tega, da bi spoznalo resnico, to se je videlo vsem na obrazu. Kako neumni in sebi krivični so res rdeči zaslepljenci, da jih ni bilo. Se vidi, da oni nočejo resnice poznati. Oni nočejo vede in hočejo ostati v zmoti. Res pomilovanja vredni revčeki. — Sv. misijon pa bode ostal v vednem spominu vsem, ki so se ga udeležili. — Naselbino v Forest City, Pa. pa lepo prosimo, rešite Sv. Barbaro! Možje, ki ste ustanovili organizacijo, ki ste jo vodili do sedanje višine, za božjo voljo, postavite se zanjo, branite jo. Saj veste, da rdečkarjem diše samo lepi tisočaki, katere ima! Branite, branite. Vzemite injuction! Vsi na delo, pišite v javnost! Pokažite članom finančno stanje Conemaughske jednote in Sv. Barbare! Za vas se gre v prvi vrsti! Ne dajte kase! — Člani sv. Barbare bodo pa v par letih spoznali, kako veliko napako so naredili. — Vi forestcityski možje, pa na noge!

Cela naselbina je hvaležna iskreno ljubljenu župniku Rev. Jos. Tomšiču, da je

preskrbel te lepe dni. Naj mu Bog stotero plača! — Veliko ste že storili za nas, č. g. župnik vendar ta sv. misijon je krona vsega. Bog Vas živi še mnoga leta!

VPRAŠANJE.

Cleveland, O. — 1. Zakaj ljudje v cerkvi svečke prižigajo, 2. kakšnih odpustkov se udeležijo in 3. če se dušam v vicah s tem kaj pomaga?

Odgovor. Skoro po vseh cerkvah imajo že tako zvane votivne svečke, t. j. posebno stajalo s svečkami, kjer verniki kupujejo svečke in jih nažgo v čast kakemu svetniku ali za verne duše v vicah. Kajne, vi mislite te svečke?

1. Raba sveč v katoliški cerkvi ima globok skrivnostni pomen. Pomeni Gospoda Jezusa, ki je luč sveta, ki se je žrtvoval in se žrtvuje, da nam sveti. Pomeni Boga in njegovo sv. vero. Kar je luč za temo, to je Bog in njegova sv. vera za naš razum. Dalje nas spominja na one čase krščanstva, ko so se prvi kristjani sredi temne noči globoko pod zemljo v katakombah zbirali k svojim službam božjim. Sveča pomeni pa tudi ljubezen. Kdor koga ljubi, zanj rad žrtvuje. Nobena žrtev mu ni pretežka ali prevelika. Vse, je pripravljen storiti, vse žrtvovati za ljubljenca, da celo samega sebe. In to jako lepo predočuje sveča. Kako ta plamenček poskakuje in se dviga in sili kvišku. Toda s tem pa sebe samega uničuje. — Vzlasti ta zadnji pomen sveče je pa uzrok, zakaj ljudje svečke nažigajo v cerkvi. Kdor ima kako prošnjo do Boga, Marije, Sv. Antona, Sv. Ane itd., pritrga sebi malenkostno svotico in prižge svečko. Potem poklekne in v goreči molitvi priporoči svojo zadevo Bogu, Mariji ali kakemu svetniku. To da ne more dolgo ostati tam. Dolžnosti ga kličejo domov. Zato pa, kakor bi naročil tej svečki, naj plamt pred oltarjem, kakor plamt v srcu tega človeka ljubezen in hrepenenje po Bogu in prošnja po uslišanju.

2. s tem se nihče ne vdeleži nikakih odpustkov. Mal darček za cerkvene in bogoslužne namere je samo dobro delo. — 3. Dušam v vicah se s to svečko prav nič ne pomaga, ker potem bi bilo treba samo veliko sveček nažgati pa bi bile rešene. Ako kdo za duše v vicah prižge svečko, dobe duše v vicah samo korist tega malega dobrega dela, ko je kdo žrtvoval malenkost kot miloščino za Boga. Vera nas uči namreč, da moremo vernim v vicah pomagati z dobrimi deli, kamor spada tudi miloščina, pa naj bode ta miloščina dana za cerkvene bogoslužne namene ali pa revežu.

62 St. Marks Place, New York, N. Y.

Dr. JAKOB SELIŠKAR, predsednik,
Cleveland, Ohio.

G. JOŽEF DUNDA, podpredsednik,
Joliet, Illinois.

Rev. K. ZAKRAJŠEK, O. F. M., tajnik, Dr. MARTIN IVEC, blagajnik,
New York City. Joliet, Illinois.

- 1 BROOKLYN, N. Y. — Duhovni vodja Rev. Kazimir Zakrajšek, O. F. M.; predsednik: A. Podgornik; tajnik in maršal: F. G. Tassotti, blagajnik: Jos. Škrabe.
- 2 NEW YORK, N. Y. — Duhovni vodja: Very Rev. Benigen Snój, O. F. M.; predsednik: Jernej Habjan; podpredsednik: Luka Pavli; tajnik: Frank Potočnik; blagajnik: Anton Žagar.
- 3 CLEVELAND, NEWBURG, O. — Mladeniško društvo. — Duhovni vodja: Rev. J. Oman; predsednik: Frank Žnidaršič; tajnik: Frank Hočevar; blagajnik: Jožef Glavan.
- 4 CHICAGO, ILL. — Cerkev Sv. Štefana. — Duhovni vodja: Rev. A. Sojar. (Društvo še le organizirano.)
- 5 FOREST CITY, PA. — Duhovni vodja: Rev. Jos. Tomšič. (Društvo se še ni organiziralo.)
- 6 SHEBOYGAN, WIS. — Duhovni vodja: Rev. Jakob Černe; predsednik: Frank Mikolič; tajnik: Jan Udovič; blagajnik: Jos. Juranko; maršal: Mich. Progar.
- 7 BRIDGEVILLE, PA. — Duhovni vodja: Rev. Albin Moder. (Društvo še ni organizirano.)
- 8 PUEBLO, COLO. — Duhovni vodja: Rev. Ciril Zupan, O. S. B. (Društvo še ni organizirano.)

Glavna dolžnost društev Najsvetejšega Imena za mesec december je: skupno sv. obhajilo, slovesen sprejem novih udov in stanovski poduk, od duhovnega vodje. — Ali je vaše društvo že opravilo vse to? Ali je vsaj poskrbelo, da se bode to opravilo?

Prihodnji mesec bode mesec Najsvetejšega Imena. Slovesen praznik Najsv. Imena je vsako leto 2. januarja, ki se pa praznuje za društva še le naslednjo nedeljo, to bode 6. januarja. Ako le mogoče naj za ta praznik društvo zopet priredi skupno sv. obhajilo. Ta dan je jako lepo, ako celo društvo ponovi svojo prisego.

Glavni predmet za decembrovo sejo: Zveza Katoliških Slovencev in naša podružnica društva Najsv. Imena. Razpravljalo bi se lahko: 1. Kaj je Zveza Katol. Slovencev. (Pravila so v Koledarju Ave Maria.) 2. Pomen Zveze Katol. Slovencev za našo naselbino. 3. Kaj bi naše društvo lahko storilo za Zvezo v naselbini.

Predmet seje za januar: Društvo Najsv. Imena in katoliški slovenski može in mladeniči. 1. Ali ima to društvo kaj, kar ima kako važnost za katol. slovenskega moža in fanta. (Škupna sv. obhajila, poduk, medsebojno spoznavanje, navduševanje za dobro.) 2. Kako bi mi naše društvo uredili, da bi imelo več privlačne sile za može in fantej

Z Bogom in Marijo za narod.

Pod tem naslovom smo pred nekaj tedni povedali svoje mnenje o "Slovenskem republikanskem Združenju". Danes lahko rečemo, da je tudi združenje — bilo. Kakor smo izvedeli iz zanesljivega vira je imelo to združenje baje samo ta namen doseči pri naši vladi, da bi vlada poslala našega Kristana v Rusijo. Vlada je pa baje dala odgovor, kakoršnega smo mi prerokovali naprej. Za božjo voljo, to mora biti v resnici ali nor, ali tako neveden, kdor misli, da bode naša vlada priznala kak socializem Boljševikov, ali naših I. W. W. — Saj so to vendar v resnici samo pravi anarhisti, ki ne verujejo v drugega kot v revolucijo, upor, v umore in požige in pa v izdajstva. Rusija je krasna šola za cel svet in za vse resne in trezne može! — In kdo je zadaj za celim tem gibanjem, za socializmom? Židovstvo! — Zato pa dolžimo 'Slov. Republikansko Združenje', da je povzročilo nezmerno škodo slovenskemu narodu v tem velikem času s svojim nastopom! Je vse zastoj! Česar se ti naši nesrečni duševni revčeki lotijo, vse uničijo, povsodi škodijo. Republikansko združenje ni doseglo drugega, kakor da je v narodu pomnožilo nezaupanje do vsakega enakega gibanja, mu vzelo zaupanje v samega sebe in lastno samoobrambo. — Vidiš, slovenski narod, kako se daš slapiti! Zakaj verjameš takim le duševnim revčekom? Vidiš, tistega, kateri ti v resnici dobro hoče, ki ti hoče koristiti, ki je po svojem stanu in svojih zmožnostih postavljen tvoj voditelj, tega nočeš poslušati,

vsakemu sleparju pa slediš, kamor hoče. In kje si danes? Narod, poglej, kje si danes moralno? Kje si danes gmočno? Kje si danes narodno? Kje si s svojim imenom in vpljivom? — Na tleh! — Nov dokaz: slovensko republikansko združenje!

Zato vrjemi, narod, samo en način je pravega dela za narod: Z Bogom in Marijo.

Mi smo se ponižali in smo ponudili Slovenskemu Republ. Združenju roko v skupno delo. Pisali smo jim za septemberski občni zbor pismo s ponudbo za skupno delo glede narodnega vprašanja in jim podali pot, po kateri bi se dalo kaj doseči, bi se dalo zjediniti ves narod za skupno akcijo, pa so nas zavrnil. Najprej nas vabijo v svojo sredo in nam očitajo, da smo fanatiki, ako ne gremo k njim. Ko pa pridemo, hočejo pa absolutni terorizem, da se jim moramo v vsem ukloniti, če je tudi proti našemu prepričanju.

Kaj pa sedaj? Ali naj mirno čakamo, kaj nam bode usoda prinesla? — Ne, nikakor!

Naše misli so to-le:

Poskusili so naši "liberalci" — če jih smemo tako imenovati — s svojo Ligo. Več kat. mož jim šlo v svojem navdušenju na led. Pa so zavozili. Danes o ligi niti omeniti ni varno.

Jugoslovenskemu odboru je ta liga toliko škodila, da se bode dalo težko popraviti.

Prišli so rdečkarji z Slovenskim Republikanskim Združenjem. Kaj so dosegli? Nov fiasko.

Sedaj pa treba, da stopimo katoliški slovenski možje sami na plan, ako hočemo, da se boče kaj storilo.

Da smo dolžni nekaj storiti, o tem, mi slimo, ni treba dokazovati. Čas je velik, čas je resen! Narod in domovina in naša vlada zahtevajo od nas, da se uvrstimo med druge narode, med delavce za demokracijo sveta. Večna sramota nam bode ostala, ako sedaj ničesar ne storimo.

Doma so že začeli delovati na to. Rajnki dr. Krek in tovariši so junaško nastopili na Donaju za zjedinenje Jugoslovanov. Toda Nemci na eni strani in Italijani na drugi strani so napeli vso moč, da preprečijo vsak naš korak za osvobodjenje. Ako se takoj in junaško ne postavimo v obran in ne napnemo vseh svojih moči, bomo izmed manjših narodov sveta edini, ki bode razkosan in uničen. Naša vlada hoče uničenje Avstrije, za kar so ji hvaležni vsi narodi! Toda našim sosedom skomina po naših tleh. — Zato, rojaki, v velikem času nas kliče domovi-

na na delo v obrambo! Pred dobrimi stoletji klical je našo domovino iz sanja veliki Napoleon.

"Napoleon reče: Ilirija vstan!
Vstaja in vzdih, kdo kliče na dan!"

Nemec je preprečil naše prebujenje. V našem stoletju smo dobili novega Napoleona: naš veliki predsednik Wilson, kliče v svet: svobodo vsem, tudi najmanjšim narodom, ljudstva naj se vladajo sama!

Naš Wilson nam kliče: Ilirija vstan!

Doma so se vzdramili! Doma so začeli delovati, so začeli vstajati. Da, doma, naša domovina vstaja in vzdih:

Kdo kliče na dan?

Toda tam jim maše usta Nemci in Mažarji, tam jih tlačijo nazaj v sužnost, nazaj v spanje! Mi smo tu svobodni, mi smo tu prosti, lahko povemo svoje misli! Da, nas celo pozivljajo na delo! Zato rojaki, tudi mi vstajajmo in vzdihajmo: Kdo kliče na dan? Vstanimo! Vzdramimo se! Združimo se v odločno delo za naš narod.

JAVNA ZAHVALA.

Že dostikrat sem slišala, da kdor se je s prošnjo zatekel do Marije, je bil gotovo uslišan. Tako sem bila tudi jaz. Lansko leto je bil moj 4letni sinček močno bolan, 8 dni je ležal, da se ni nič zavedel, 9 tednov pa ni sploh nič ustal. Vsi sm ože obupali nad njegovim ozdravljenjem. Tudi zdravnik se je izjavil, da ne more več pomagati. Isti dan, ko ni bilo več upanja, da bi mogel še dolgo živeti, zatekla se mse k Mariji v goreči molitvi Obljubila sem, da še bodem javno zahvalila, ako bi mu Marija še izprosila zdravja. In res, bila sem uslišana. — Krščanske matere, zatekajte se k Mariji. Karkoli boste s zaupanjem prosile, gotovo boste uslišane, kakor sem bila tudi jaz. Če zdravnik nima več znravila, ki bi še pomagalo, Marija ga pa ima. — S tem z veseljem izpolnujem svojo obljubo.

Ivanka Progar,

1621 N. 9th St., Sheboygan, Wis.

V La Salle je umrl naročnik Josip Debevc. Bil je mož dobrega značaja in je rad bral list Ave Maria. — Vsem naročnikom ga priporočamo v molitev. Zmalimo zanj vsak vsaj Češčno Marijo. — Naj v miru počiva!

V Brooklyn, N. Y. je nenadoma umrl naš naročnik Jakob Bižal v 75. letu svoje starosti. V nedeljo 23. oktobra zvečer je legel spat, potožil se, da ga nekaj za srce tišči in umrl. Ravno sta se s ženo pripravljala na zlato poroko. Priporočamo ga v molitev vsem našim naročnikom. R. I. P.!

Ali si že poslal naročnino za list
"AVE MARIA"?

Pridobi vsaj enega novega naročnika!